

Передмова

“Від європейського Відродження – до відродження України”

У рік 2000 від Різдва Христового люди вкотре замислюються над питанням про те, що є стовпом віри. Це питання постає в нових ракурсах із кожною епохою, що йде слідом за раціоцентричним Ренесансом – добою, яка саме інтелект людини зробила основним фактором історичного розвитку.

Нині вже й сам початок цього автономного поступу людини на шляху емпіричного оволодіння силами природи загубився у плині віків, і сучасна людина має робити над собою певні зусилля аби наблизитися до тієї межі, де традиціоналістська картина світу змінилася новочасним світоглядом. Цей рух наближення можна назвати своєрідною “подорожжю у Ренесанс”, до якої запрошує читачів *Дмитро Горбачов* у своїй статті під такою назвою.

Пам’ять людська від перших кроків індивідуалізму почала торувати стежки й до джерел особистого досвіду людини, породжуючи при цьому новий – мемуарний – первінь, який у вигляді знання про життя окремої людини став виокремлюватися на фоні знання, що споконвіку напувалось епічною стихією й виходило із річища колективної свідомості. Мемуарна проза Волтера Релі стає об’єктом аналізу в дослідженні *Наталії Торкут*. Започаткований Ренесансом інтерес до індивідуальних постатей простежується у даному збірнику в тих матеріалах, автори яких зосереджують свою увагу на аналізі системи образів персонажів, зокрема коннікетчерівських памфлетів Роберта Гріна (автор *Катерина Василина*) та роману Джорджа Гасконя “Пригоди Майстра F.J.” (автор *Олена Лілова*).

Проблема узгодження традиційного й новаторського, яка викликала неабияку увагу письменників Відродження, розглядається в публікації *Тетяни Рязанцевої*, котра замислюється над явищем деміфологізації у бурлескній та травестійній літературі Іспанії епохи бароко. Вихід ренесансної людини за межі традиціоналістського світогляду, а також бурхливий розвиток стихії *humanities* призвели до того, що у надрах художньої свідомості сформувалося відчуття певної творчої автономії митця. Зрештою, це наклало помітний відбиток на систему аксіологічних важелів, закладених у Слові. Цій темі присвячується націлена на полеміку розвідка *Олени Гутарук*. Мовознавчий аспект, дотичний до тієї ж проблеми, представлений у статті іспанської дослідниці *Наталії Палмеро*, яка на матеріалі Шекспірових творів аналізує варіанти відношень між словами та реальністю (*res et verba*), розрив між якими вперше був осмислений гуманістами Відродження.

Не обмежуючись суто теоретичним ракурсом розгляду шляхів засвоєння Ренесансом ціннісного спадку середньовічного суспільства, укладачі збірника пропонують читачеві, так би мовити, практичне ознайомлення з варіантом вирішення цього питання через безпосереднє занурення в континуум ренесансної думки. З цією метою на сторінках “Ренесансних студій” започатковується нова рубрика “З майстерні художнього перекладу”, в якій редколегія планує публікувати уривки з текстів англійських ренесансних авторів та їх дзеркальні переклади. В цьому випуску друкується фрагмент роману *Томаса Лоджа* “Розалінда. Золота спадщина Евфуса”.